

разказваше, нѣкои имахъ привидѣния. Когато пъкъ Апостолътъ захванѣ да разказва, че въ врѣме на Възнесението облацитѣ се понели къмъ стѣпитѣ на Спасителя и захванѣли да Го обвиватъ и скриватъ отъ очитѣ на апостолитѣ, — тогава всичкитѣ глави неволно се издигнахъ къмъ небесата и настанѣ ожидание, — като че ли тѣзи хора се надѣвахъ да Го видѣтъ отново или чакахъ, че Христосъ ще слѣзе изъ небесната синева, за да види, какъ прѣстарѣлиятъ апостолъ пасе повѣренитѣ му овци и да благослови стадото му.

За тѣзи хора не съществуваше въ тая минута нито Римъ, нито безумния цезарь, нито езически храмове и богове — за тѣхъ съществуваше само единъ Христосъ, който изпълняше земята, моретата, небесата и всичката вселенна.

По къщата, които бѣхъ разхвърлени покрай нуметанския пѣтъ, запѣхъ пѣтлитѣ, за да извѣстѣятъ, че настѣпва полунощъ. Хилонъ дръпнѣ Виниция за дрѣхата и каза: — Госнодарю, тамъ, до стареца, азъ виждамъ Урбана и до него една дѣвица.

Виниций се сепнѣ, като отъ сънъ, обърнѣ се къмъ страната, която му показа гъркѣтъ, и видѣ Лигия.

ХІІ.

Всичката кръвъ на младия патриций кипнѣ, щомъ като я съгледа. Той забрави тѣлпата, която го окръжаваше; забрави стареца и изумлението, до което го бѣше докарала проповѣдта. Той виждаше отпрѣдъ си само една Лигия. Най-послѣ той я намѣри — подирѣ толкова усилия, подирѣ толкова дълги дни на безпокойство, тревоги и огорчений! За пръвъ пѣтъ въ живота си той вижда, че радостта може да се втурне, като дивиятъ звѣръ, да притисне гърдитѣ и да задави лишанието. Той, привикнѣлъ да вѣрва, че Фортуна е длъжна да изпълнява всичкитѣ му прищевки, сега едва можеше да повѣрва на собственитѣ си очи и на собственото си щастие. Ако да не бѣше тази неувѣреностъ, вродената му разпаленостъ вѣроятно щѣше да го накара да се рѣши на нѣкоя необмислена постѣпка; но той искаше да се убѣди отъ напрѣдъ, дили това не е сънъ, дали това не е продължение отъ чудесата, които изпълняха мислитѣ му до сега. Но едва ли оставаше съмнѣние: той виждаше Лигия, тѣ бѣхъ едва на двадесетъ крачки далечъ единъ отъ други, тя бѣше ярко освѣтена отъ огъня и той можеше да си впила погледа въ лицето ѝ, колкото искаше. Качулката бѣше се свлѣкла отъ главата ѝ и бѣ развѣла коситѣ